

## Noter til analyse af Erik Satie: Embryons Desséchés, No 1 d'Holothurie

Generelt springer det øjnene at musikken ledsages af små kommentarer, både indledningsvis og undervejs i musikken. Kommentarerne kan både ses som direkte fjollede og ironiske kommentarer til impressionisterne (Debussy) og romantikernes seriøse stemningsskabende kommentarer og titler til deres muskværker. Men har også en sammenhæng med musikken - f.eks. i gentagelsen af A hvor teksten også spejler gentagelsen af formleret.

Dernæst mangelen på faste fortegn, taktangivelse og taktstreger. Vi er i et stykke musik hvor tonalitet og rytmik ikke er fastlagt på forhånd, men kan/vil opstå undervejs.

### Form

Som Orla Vinther skriver er formen præget af montagen, dvs en sammenstillen af små ideer, musikalske motiver osv. uden nogen større indre eller ydre sammenhæng. Her er ikke tale om motivisk udvikling. Hver musikalsk bid 'er der bare' som et statement, en udtalelse.

Men derfor er der jo alligevel en form - omend ikke en pæreform.

**A** - ca første side indtil teksten *Il fait bon vivre*

**B** - fra *Il fait bon vivre* til fermaten midt på side 2 hvor A-stykket vender tilbage

**A\*** - identisk med A indtil *Ne me faites pas rire*,

**C** - slutdel med stort anlagt Coda. Starter på *Je n'ai pas de tabac*

Kommentar: Vi er tæt på en klassisk bueform ABA med tilføjet slutning

- Klangligt og Rytmisk adskiller stykket sig ikke fra en klassisk sonate, eller et hvilkensomhelst traditionelt klaverstykke

### Tonemateriale / Tonalitet

Satsen er tostemmig - højre hånd/venstre hånd - tonalt er den det også. Man må derfor se på de to stemmers tonemateriale hver for sig. Se også Orla Vinthers kommentarer.

**A:** 1.stemmen (=højre hånd) starter med en slags Am - Dm akkorder men uklart tonalt centrum. På *Que j'oli rocher* får vi en tydelig G fornemmelse - skalabevægelse, men stadig uden ledetone, tværtimod optræder b7 lidt senere, altså en G-mixolydisk. Men så kommer pludselig #F og vi ender i en Gdur tonalitet.

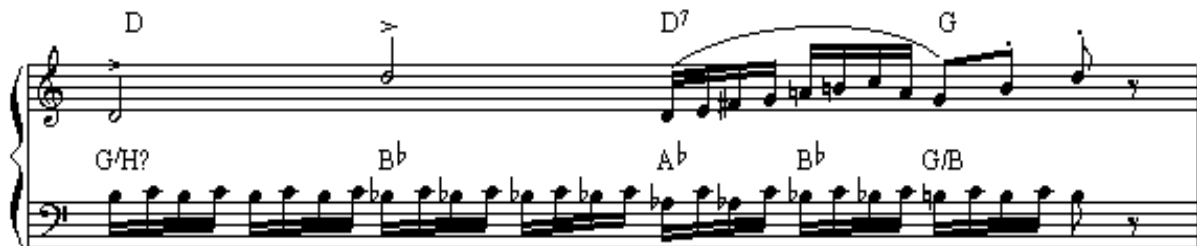
2.stemmen (=venstre hånd) starter ud i en Cdur - G - D7 - G, altså en Gdur tonalitet, der dog straks sløres på *Bien* med b7 (tonen F), men vi ender så sammen med 1.stemmen om en kvart interval og vi er 'hjemme' i Gdur (ca).

Hvad jeg så ikke har omtalt er bi-tonaliteten: at de to stemmer har to forskellige akkorder på samme tid. Men trods alt er der enighed om et G-univers: G-dur / G-mixolydisk

**B**: starter i Gdur (med ledetone F#) og ender på noget jeg opfatter som en D7 - altså stadigvæk G-tonalitet - omend med en afstikker over C på *Comme un rossignol*.

**A\***: er jo identisk med **A** men slutter anderledes, nemlig på *Ne me faites rire*, med en G+ - igen en sløring af det tonale centrum.

**C**: her i satsens slutdel siger højre hånd tydeligvis D7 - G to gange, altså en klassisk Dominant-Tonika slåen-tonearten-fast. Venstre hånd går derimod fra G (vippen onkring tertsen H) videre ned til Bb - til Ab og op igen via Bb til H. Ab og Bb spilles samtidig med D7skalaløbet i højre hånd, hvilket giver en bitonal, dissonerende effekt. Selvom man kunne sige at Ab jo var en tritonussubstitueret dominant, lyder det slet ikke sådan her - og specielt ikke med Bb i venstre hånd:



The image shows a musical score for a piano piece. The right hand (treble clef) has a melody starting with a D chord, followed by a D7 chord, and ending with a G chord. The left hand (bass clef) has a bass line starting with a G/H? chord, followed by Bb, Ab, Bb, and G/B. The score is written in treble and bass clefs.

**C** slutter som omtalt med en paradisk nedhamring af en stakkels Gdur akkord.

## Æstetik

Vi ser en ironisk distance til et klassisk anlagt klaverstykket - totalt uprætentiøst, men dog alligevel med en klar musikalsk idé, og en håndgribelig musikalsk substans: en fast form, klare temaer, leg med tonalitet. De medfølgende kommentarer gør grin med den seriøse musik, men understreger også at Satie ikke ønsker at blive analyseret som en seriøs komponist - "dette er blot en ironisk bagatel" - men det slipper han så ikke for alligevel. Er der i virkeligheden tale om et stykke seriøst musik kamoufleret som en spøg?